

2020. április 6.

Nyíregyháza

Nagyheti sorozat 1. nap

Cím: Az Atya forгатókönyve

(1. dia) „⁵³Ekkor Jézust a főpaphoz vitték, és oda gyülekeztek a főpapok, a vének és az írástudók is mind. ⁵⁴Péter távolról követte őt, be egészen a főpap palotájának udvarába, és ott ült a szolgákkal, melegedett a tűznél. ⁵⁵A főpapok pedig az egész nagytanácsal együtt bizonyítékot kerestek Jézus ellen, hogy halálra adhassák; de nem találtak. ⁵⁶Sokan tettek ugyan ellene hamis tanúvallomást, a vallomások azonban nem egyeztek. **(2. dia)** ⁵⁷Ekkor előálltak néhányan, és ezt a hamis vallomást tették ellene: ⁵⁸„Mi hallottuk, amikor ezt mondta: Én lerombolom a kézzel alkotott templomot, és három nap alatt mást építek, olyat, amit nem emberi kéz alkotott.” ⁵⁹De vallomásuk így sem egyezett. ⁶⁰A főpap ekkor középre állt, és megkérdezte Jézustól: „Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak?” ⁶¹Ő azonban hallgatott, és nem válaszolt semmit. Ismét megkérdezte őt a főpap, és így szólt hozzá: „Te vagy a Krisztus, az Áldott-nak Fia?” **(3. dia)** ⁶²Jézus ezt mondta: „Én vagyok, és meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőiben.” ⁶³A főpap erre megszaggatta a ruháit, és így szólt: „Mi szükségünk van még tanúkra? ⁶⁴Hallottátok az istenkáromlást. Mi a ti véleményetek erről?” Azok pedig együttesen kimondták az ítéletet, hogy méltó a halálra. ⁶⁵Akkor némelyek elkezdték őt köpdösni, arcát betakarni és ütlegelni őt, és ezt mondták neki: „Most prófétálj!” A szolgák is arcul verték őt.” Mk 14,53-65

Drága Gyülekezet!

A nagyheti események pillanatai kerülnek elénk estéről-estére. A Márk írása szerinti evangéliumban, ha nézzük a főbb eseményeket, akkor az alábbi kronológiai sorrendről olvashatunk

(4. dia)

- Jézus bevonul Jeruzsálembe
- Jézus megkenetése Betániában
- Júdás árulása
- Az utolsó vacsora
- Az Olajfák hegye
- Jézus a Gecsemáné kertben való tusája
- Jézus elfogatása
- Péter tagadása
- Jézus Pilátus előtt
- Jézus megfeszítése

A tegnapi nap folyamán arra emlékezhettünk, hogy Jézus bevonul Jeruzsálembe **(5. dia)**, ezzel kezdődtek meg a nagyheti események, de igazán a Gecsemáné kertjében gyorsulnak fel a tör-

ténések, ahol haláltusában kiitta azt a keserű poharat, hiszen tudta, Ő volt az egyetlen, aki tudta, mi fog történni vele, ismerte a forgatókönyvet, s a nagyheti események minden pillanata az Atya forgatókönyve szerint zajlottak. Hiszen az elfogott Jézus Krisztus ismerte az Atya által írt forgatókönyvet. Ő egyszerűen belesimult az Atya tervébe, akaratába, engedelmeskedett a halálig. A különböző színhelyeket tekintve a kereszthalál első lépcsőfoka **(6. dia)** a Gecsemáné kertjében történt elfogatás, ahol nagy erőkkkel felvonulva – nem bízták a véletlenre – fogták el Jézust. Még azok is elhagyták, akik szerették Őt, így a teljes magányban töltötte utolsó óráit, mert ahová Ő készült, oda senki sem mehetett vele. A Gecsemáné kertjében történt események után lépdelve estéről-estére a szenvedés grádicsain, a második lépcső, amit ma este olvashattunk. Viszik a megbilincselte, megkötözött, kigúnyolt, gazemberként, bűnősként kezelt Jézust az éjszaka sötét óráiban összehívott nagytanács elé. Már a körülmények is megkérdőjelezhetők, de mit törődnek emberek a körülményekkel, a törvényességgel, a világtörténelem legsötétebb órái következnek,

mikor is az Ember Fiát citálják az elé a nagytanács elé, aki már meghozta döntését, mindegy ki mit mond, ki mit csinál. Tanúk ide vagy oda, ezek az emberek nem ismernek „se Istent, se hazát”, s az éj leple alatt el akarnak tenni láb alól Valakit. Azt hiszik, ők írják a forgatókönyvet, s közben nem tudják, hogy Jézus már korábban mondta, hogy **(7. dia)** „**¹⁷Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem.** ¹⁸**Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem: ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól.**” Jn 10,17-18. Ő önként adta oda az életét, önként tette le, nem elvették tőle, hiszen ennek a csöcseléknek, papoknak, írástudóknak, ennek a mihaszna felhergelt tömegnek semmi sincs a kezében. Azt gondolják, ők irányítanak mindent, kezükben van a sorsuk és kezükben van másoknak a sorsa, dönthetnek élet és halál fölött, hozhatnak ítéletet a mindenható Isten tudta és akara- ta nélkül, s nem veszik észre, minden úgy történik, ahogy az Úr Jézus megmondta, ahogy az Atya eltervezte. Jézus maga adta

oda az életét, hogy az Atya a kereszten, aztán a feltámadásban megdicsőítse Önmagát az Ő drága Fiában, Jézus Krisztusban. Ezeknek az eseményeknek egyrészt meg kellett történniük, másrészt pedig azt kell látni, hogy a szent és igaz, tiszta és ártatlan Krisztus a bűnösök kezébe kellett, hogy adasson – ahogy ezt Ő megmondta **(8. dia)**: „⁷**Az Emberfiának – mondta – a bűnösök kezébe kell kerülnie, fölfeszítik,**” Lk 24,7. Ez a kettőség ott van ezekben az eseményekben, de mindennek a célját kell látni, mert Isten nem mondott le az emberről, szerette és ma is szereti, fáj a szíve a mai napig, ha valaki nem hisz és nem bíz benne, nem követi útmutatását és szeretetét nem viszonzják emberek. Az Atya célja az volt, hogy egyszer és mindenkorra, végleg megszüntesse azok felett a kárhóztató ítéletet (Róm 8,1), akik hisznek Jézus Krisztus váltságahalálában. Ezt készítette elő az Atya és ennek az előkészületi munkának volt részese Jézus Krisztus. Nézzük meg ennek az eseménynek egyik kulcsfontosságú szereplőjét. Mindjárt az első mondatokban azt olvashatjuk, hogy miközben vitték Jézust a főpapokhoz, **(9. dia)** „⁵⁴**Péter tá-**

volról követte őt, be egészen a főpap palotájának udvarába, és ott ült a szolgákkal, melegedett a tűznél.” Péteren kívül feltételezhetően senki nem volt jelen ennél az eseménynél, hiszen azt olvashatjuk az Igében **(9/a dia)**: „⁵⁰**Erre mindenki magára hagyta és elmenekült.**” Mk 14,50. Egyedül Péter tisztos távol-ságban maradván, de messziről figyelte, vajon mi lesz ennek az egésznek a végkifejlete.

Ennek a mondatnak két értelme, egy pozitív és egy negatív üzenete is van. Kezdem a negatívval. Péter távolról követte, megfigyelte (μακρόθεν θεωροῦσαι) az eseményeket. Látó távol-ságon belül akart maradni, de nem akart annyira közel merész-kedni, nehogy neki is bántódása essen. Olyan kellő távolságból! Lássa, de ne érje őt semmi baj, mert a kíváncsiság vonzotta, de az életét már féltette. Hányan kívülállóként akarják szemlélni az eseményeket, de a „testi-lelki épségüket” már féltik. Nem akar-nak ők olyan közel kerülni Jézushoz, csak olyan tisztos távol-ságból akarják Őt látni. Nem akarnak ők annyira elköteleződni, de mégis látótávolságban akarnak maradni. Úgy a periférián akar-

nak maradni, sem túl távol, de nem is túl közel. Az sem jó, ha nagyon kiesnek a dolgokból, de az sem jó, ha nagyon közel kerülnek a „tűzhöz”. Hányan vannak, akik az egyházban is ilyen szerepben szeretnének lenni, távolról megfigyelni az eseményeket, távolról „szemlélni”, hallgatni az Igét, de az „értéshatáron” kívül, távolról szemlélni a lelkészeket, a gyülekezetet, a lelki életet, az egyházban folyó dolgokat. Nem akarnak ők elköteleződni, de valami belső kíváncsiság, esetleg valami felszínes vágy vonzza őket. Hát Péter is ilyen volt. Jobban féltette ő az életét – aki egyébként kész volt meghalni Jézusért is a korábbi felelőtlen ígérete alapján –, mégis most azt látjuk, hogy drágább volt neki a saját élete. Dehogy vitte ő volna a vásárra a saját bőrét, csak úgy messziről, távolról akarta nézni az eseményeket, vajon mi lesz Jézussal? Néhány órával korábban még fogadkozott, szájhősködött, most pedig messziről követi az események, hogy a bőrét mentse, de mégis szemmel tartsa a dolgokat.

De mégis pozitív ebben a történetben, hogy legalább követte Őt, ha távolról is, de nem futott el, hanem **(10. dia)** látó,

halló távolságban volt, mert aztán ez az ember – aki megtagadta háromszor is az Úr Jézust – aztán ebből a látótávolságból is keservesen sírva tudott teljesen összetörni. A látó – és halló távolság kellett ahhoz, hogy a tagadás után összetörjön. Lukács e képen tudósít erről a történetről **(11. dia)**: „**61Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. 62Azután kiment, és keserves sírásra fakadt.**” Lk 22,61-62. Látó – és halló távolságban volt, s ez segített, hogy rádöbbenjen bűnére, fogadkozására, szájhősködésére.

Drága Testvérem! Te milyen távolságban vagy Jézus Krisztustól? Vagy már teljesen kiestél a látó – és hallótávolságból? Vagy olyan távolságra Tőle, hogy akár keserves sírással össze tudjál törni? Mert Jézus még ebben a távolságban is meg tud érinteni embereket.

Péter ott ült a tűznél, melegedett a szolgákkal együtt. Azokkal a szolgákkal, akikről azt írja Márk a 14,65. versben **(12.**

dia): „A szolgák is arcul verték őt.” Mk 14,65b. Egy ilyen társaságba keveredett. Ezért nem mindegy, milyen társaságban vagyunk, kikkel vállalunk közösséget. Péter inkább vállalt közösséget az ilyen szolgákkal, mint magával Jézus Krisztussal. Ez a társaság vitte bele a tagadásba. Kikkel vállalunk közösséget? Pál azt írja **(13. dia): „A jó erkölcsöt megrontja a rossz társaság!”** I Kor 15,33.

- Fiatalok, komoly hívők milyen társaságban vannak?
- Kikkel vállaluk közösséget?

Péternek az lett a „veszte”, hogy távolabb került Jézustól, közelebb került más társasághoz, aztán inkább kívánt megfelelni a társaságnak, mint hű lett volna ahhoz, amit néhány órával korábban fogadkozott Jézusnak **(14. dia), „Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!”** Lk 22,33.

Meddig mérlegelsz? Amíg megéri? Vajon mi hogyan viszonyulunk Jézushoz. El akarjuk hallgattatni, mert veszélyes lehet számomra, mert felforgathatja az életemet, a környezetemet. Mert bizony, ahová Jézus belép, ott gyökerestől megváltozhat

minden, ott minden átértékelődik, ott minden megváltozik. Mert ahol Jézus megjelenik, ott sok mindennek távozni kell, ott sok minden nem maradhat. A farizeusok ezt nem akarták. Ezért viszonyultak úgy Jézushoz.

Te hogyan viszonyulsz Jézushoz? Nem csak nagyhéten, életed minden napján. Ki neked Jézus? Kinek tartod Jézust? Hol állsz? A tömegben, a farizeusok között, a tanúknál, a szolgálóknál a tűznél? Hogyan viszonyulsz Jézushoz? Mennyire veszed komolyan azt, ami történt, nem csak nagyhéten, hanem nap, mint nap.

Péternek a sírásig kellett eljutnia, hogy felismerje, még nincs kész. De milyen jó, hogy ebből a távolságból is Jézus megtudta menteni! És most juthatunk el történetünk másik „kulcsfontosságú” szereplőjéhez, a „főszereplőhöz”, Jézus Krisztushoz. Aki végig szelíd és alázatos maradt. Nem uralkodnak el rajta az indulatok Péterrel ellentétben, nem hozzák ki a sodrából, hanem végig azzal a szeretettel és szelídséggel tűri a megaláztatásokat, ahogyan azt Ézsaiás is megmondta előre **(15. dia): „⁷Amikor**

kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.” Ézs 53,7. Mennyire egybecseng ezzel az ézsaiási mondattal az utolsó mondat: **(15/a dia) „⁶⁵Akkor némelyek elkezdtek őt köpdösni, arcát betakarni és ütlegetni őt, és ezt mondták neki: „Most prófétálj!” A szolgák is arcul verték őt.” Mk 14,65.**

Jézus Úrként ura a helyzetnek, mert egy távolabbi cél van előtte. Ő nem rövidtávon gondolkodik, nem rövid távú célokat tűz ki maga elé, nem hasznot akar húzni a másikból, nem nyereségvágyból tesz bármit is, hanem alárendelte magát az Atya forgatókönyvének, hogy beteljesítse az Atya akaratát – ahogy a Zsidókhoz írott levélben olvashatjuk –, hogy **(16. dia)** „**halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt,** ¹⁵**és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.”** Zsid 2,14b-15. A nagyheti események, ez a történet arra mutat rá Péter személyében, hogy milyenek vagyunk mi, emberek?! Péterben megteste-

sül mindaz, ami bennünk, emberekben meg van. A tagadás, a fogadkozás, az engedetlenség, a szájhösködés, a gyávaság, a félelem, a másoknak való megfelelés, a saját bőrünk mentése és mentegetőzés. Minden, ami Péterben ott lapult, az bennünk is ott van. Az ilyen emberekért, amilyen te vagy, meg én vagyok, meg amilyen Péter, meg a farizeusok voltak, azokért jött Jézus Krisztus. Milyen más az a lelkiület, ami Péterben volt, és milyen más az, amilyen Jézus volt?! Péter tagadott, esküdözött, fogadkozott, Jézus alázatos maradt, száját sem nyitotta meg.

Péter fogadkozott, Jézus szabadított!

Péter a halál munkálta, Jézus a halált legyőzte!

Miért? Mert az Atya forgatókönyve szerint élt és engedelmeskedett egészen a kereszthalálig! A nagyheti események erre irányítják tekintetünket!

Ámen!